

Kristin Hannah

**UN NOU
ÎNCEPUT**

Traducere din limba engleză
VALENTINA GEORGESCU

LITERA

București

Capitolul 1

În primăvara aceea a plouat în rafale torențiale, ropotind pe acoperișuri. Apa s-a strecurat până și prin cele mai mici crăpături, afectând chiar și cele mai solide fundații. Lespezi întregi de pământ, neclintite vreme de generații, s-au prăvălit ca niște grămezi de zgură peste drumurile de dedesubt, târând după ele case, mașini, piscine. Au căzut copaci peste liniile de înaltă tensiune, distrugându-le; s-a întrerupt alimentarea cu energie electrică. Râurile au ieșit din măci, au inundat curți, au devastat case. Oamenii care țineau unii la alții au clacat și astfel s-au iscat tot felul de conflicte pe măsură ce apele s-au umflat și ploaia a continuat să cadă.

Leni se simțea și ea țăfnoasă. Era nouă la acea școală, doar un chip oarecare în mulțime; o fată cu păr lung, cu cărare pe mijloc, fără prieteni, care venea singură la școală.

Acum ședea pe patul ei, cu picioarele-i subțirele trase în sus la pieptul plat, cu un exemplar broșat, cu colțuri îndoite, din romanul de aventuri *Watership Down*, deschis lângă ea. Prin pereții subțiri ai casei, o auzi pe mama ei spunând: „Ernt, iubitele, te rog, nu. Ascultă...” Apoi pe tatăl ei, furios: „Lasă-mă dracului în pace”.

Iar se certau. Țipau.

Curând aveau să înceapă plânsetele.

O astfel de vreme scotea la suprafață tot răul din tatăl ei.

Leni se uită la ceasul de lângă pat. Dacă nu pleca în acel moment, avea să întârzie la școală. Și ce putea fi mai rău decât să fii nouă într-un

liceu? Să atragi atenția asupra ta. Învățase asta pe propria piele; în ultimii patru ani, trecuse prin cinci școli diferite. Nici măcar o dată nu a găsit o modalitate de a se integra cu adevărat, dar se încăpățâna să spere. Inspiră adânc, își îndreptă picioarele și se dădu jos din patul dublu. Pași cu grijă prin camera goală, ieși în hol și se opri în ușa bucătăriei.

– Fir-ar al dracului, Cora! spuse tata. Știi cât de greu îmi e.

Mama făcu un pas către el și întinse mâna.

– Ai nevoie de ajutor, iubitule. Nu e vina ta. Coșmarurile...

Leni își dresе vocea ca să le atragă atenția.

– Bună! spuse ea.

Tata o văzu și se dădu un pas înapoi de lângă mama. Leni observă că arăta foarte obosit și doborât.

– Eu... Eu trebuie să plec la școală, anunță fata.

Mama băgă mâna în buzunarul de la piept al uniformei sale roz de chleneriță și scoase o țigară. Arăta ostenită; lucrase în tura de noapte și acum intra în tura de prânz.

– Du-te, Leni. N-ai vrea să întârzi.

Pe cât era de grațioasă, pe atât era de calmă și de blândă vocea ei.

Leni se temea să rămână, dar și să plece. Era ciudat – chiar prostesc –, însă avea adesea impresia că este singurul adult din familia ei, ca și cum ea ar fi fost balastul ce ținea în echilibru șubreda barcă Allbright. Mama era într-o continuă căutare a „sinelui“. În ultimii câțiva ani, încercase seminarele EST de autoperfecționare și mișcarea pentru promovarea potențialului uman, cursuri de inițiere spirituală, Unitarianismul. Chiar și budismul. Trecuse prin toate, din fiecare câte ceva. După părerea lui Leni, mama nu se alesese cu nimic mai mult decât cu niște tricouri și niște sloganuri de genul: *Ce e e, iar ce nu e nu e*. Se pare că nimic din toate acestea nu conta.

– Du-te, spuse tata.

Leni își luă ghiozdanul de pe scaunul de lângă masa din bucătărie și se îndreptă spre ieșire. După ce ușa se trânti în urma ei, își auzi părinții luând-o de la capăt.

„Fir-ar al dracului, Cora...”

„Te rog, Ernt, ascultă-mă puțin...”

Nu fusese mereu așa. Cel puțin, asta susținea mama. Înainte de război, fuseseră fericiți, pe vremea când locuiseră într-un parc de ru-lote din Kent, și tata avusese o slujbă bună ca mecanic, iar mama era numai veselie și dansa pe melodia „Piece of My Heart“ în timp ce gătea. (Imaginea mamei dansând era absolut tot ce-și mai amintea Leni din acei ani.)

Apoi tata a fost recrutat și a plecat în Vietnam, unde a fost împușcat și luat prizonier. Fără el, mama a fost distrusă; atunci a înțeles Leni, pentru prima oară, fragilitatea mamei sale. Au fost în derivă o vreme, ea și mama ei: mereu alt loc de muncă, mereu alt oraș, până când și-au găsit în sfârșit o casă într-o comună din Oregon. Acolo, îngrijeau stupi și făceau săculeți cu lavandă, pe care îi vindeau la târguri, și protestau contra războiului. Mama și-a adaptat personalitatea la situația în care ajunseseră.

Când tata s-a întors în sfârșit acasă, Leni aproape că nu l-a recunoscut. Bărbatul chipeș și vesel din amintirile ei devenise morocănos, iute la mânie și distant. Se pare că nu i-a plăcut nimic în acea comună, așa că s-au mutat. După aceea s-au mutat iar. Și iar. Nimic nu funcționa vreodată așa cum își dorea el.

Nu putea dormi și nu-ți puteai păstra un loc de muncă, deși mama băga mâna în foc că era cel mai bun mecanic de pe fața pământului.

Pe tema asta se certau el și mama în această dimineață: tata fusese din nou concediat.

Leni își ridică gluga pe cap. În drum spre școală, trecu printre niște blocuri cu locuințe bine întreținute, pe lângă o pădure întunecoasă (stai departe de ea), pe lângă un restaurant A&W, unde se întâlneau elevii de liceu la sfârșit de săptămână, și pe lângă o benzinărie, unde mai multe mașini așteptau la coadă ca să facă plinul pentru cincizeci de cenți galonul. Asta îi nemulțumea pe toți în prezent – prețul combustibilului.

După părerea lui Leni, toți adulții erau țăfnoși, și nici nu era de mirare. Războiul din Vietnam segregase țara. Presa mustea de vești proaste zi de zi: atacuri cu bombă ale organizațiilor radicale The Weatherman sau IRA; avioane deturnate, răpirea lui Patty Hearst. Masacrul de la stadionul olimpic din München șocase lumea întreagă,

la fel ca și scandalul Watergate. Iar recent, începuseră să dispară fără urmă studenți din statul Washington. Era o lume periculoasă.

Leni ar fi dat acum orice pentru o prietenă adevărată. Era tot ce își dorea cu adevărat: pe cineva cu care să vorbească.

Pe de altă parte, nu îi era de prea mare folos să vorbească despre grijile ei. Ce sens aveau mărturisirile?

Sigur, tata își mai ieșea din fire câteodată și țipa, nu aveau niciodată suficienți bani și se mutau tot timpul pentru a fugi de creditori, dar așa trăiau ei, și se iubeau.

Uneori însă, mai ales în zile precum cea de azi, Leni se temea. I se părea că familia ei se află pe marginea unei genuni care se putea prăbuși în orice secundă, se putea năruți precum casele care o luau la vale de pe dealurile instabile, saturate cu apă din Seattle.

După școală, Leni porni spre casă pe jos, prin ploaie, singură.

Casa ei se afla în mijlocul unei fundături, într-o curte mai puțin îngrijită decât celelalte: o căsuță prăpădită din cherestea maro cu jardiniere fără flori și jgheaburi colmatate și cu o ușă de garaj care nu se închidea. Din șindrilele cenușii putrezite ale acoperișului creșteau buruieni în pâlcuri. Un catarg de steag gol indica acuzator în sus, o declarație despre ura tatălui ei față de direcția spre care se îndrepta această țară. Pentru un bărbat pe care mama îl numea patriot, era limpede că îi ura pe cei care-i guvernau țara.

Îl văzu pe tata în garaj, așezat pe un banc de lucru înclinat lângă Mustangul îndoit al mamei cu acoperișul lipit cu bandă izolatoare. De-a lungul pereților interiori erau aliniate cutii de carton, doldora de lucruri pe care nu le despachetaseră încă de la ultima mutare.

El era îmbrăcat, ca de obicei, cu vestonul lui militar jerpelit și cu blugii Levi's rupți. Stătea aplecat în față, cu coatele pe coapse. Părul lui lung, negru era nepieptănat și încălzit, iar mustața avea nevoie de o tunsoare. Picioarele lui murdare erau goale. Chiar și așa, în poziția aceea ghemuită și părând obosit, era frumos ca un actor de cinema. Aceasta era părerea tuturor.

Ridicând capul, se uită la ea printre șuvițele de păr. Zâmbetul pe care i-l adresă fu cam blazat, dar tot îi lumină chipul. Aceasta era o

trăsătură a tatălui ei: chiar dacă era prost dispus și tăfnos, poate chiar un pic înspăimântător uneori, asta era din cauză că era măcinat atât de acut de sentimente precum dragostea, pierderea și dezamăgirea. Mai ales dragostea.

– Lenora, spuse el cu vocea aceea răgușită de fumător. Te așteptam. Îmi cer scuze. M-am pierdut cu firea. Nici slujbă nu mai am. Cred că ești al naibii de dezamăgită de mine.

– Nu, tată.

Ea știa cât de rău îi părea. Vedea asta pe chipul lui. Când era mai mică, se întreba uneori la ce bun toate acele regrete dacă nu se schimba nimic niciodată, dar mama îi explicase cum stăteau lucrurile. Războiul și prizonieratul făcuseră să se rupă ceva în el. „E ca și cum ar avea coloana fracturată“, spusese mama, și nu încetezi să iubești pe cineva când este bolnav. Devii tu mai puternic „pentru a-i fi sprijin celuilalt. El are nevoie de mine. De noi“.

Leni se așeză lângă el. El îi puse brațul pe umeri și o trase mai aproape.

– Lumea e condusă de nebuni. Asta nu mai e America mea. Eu vreau...

Se întrerupse, dar Leni nu spuse nimic. Se obișnuise cu tristețea tatălui ei, cu deznădejdea lui. Se oprea tot timpul în mijlocul frazelor, ca și cum i-ar fi fost frică să dea glas gândurilor înfricoșătoare sau deprimate. Leni cunoștea acea reticență și o înțelegea; de multe ori e mai bine să taci.

El băgă mâna în buzunar și scoase un pachet de țigări aproape strivit. Aprinse una și trase în piept aroma înțepătoare, familiară.

Fata știa cât suferea. O trezeau uneori hohotele de plâns ale tatălui ei și încercările mamei de a-l liniști cu vorbe de genul Șșșș, liniștește-te-te, Ernt, s-a terminat, ești acasă acum, în siguranță.

El clătină din cap și scoase un fuior de fum albastru-cenușiu.

– Eu vreau doar... mai mult, cred. Nu o slujbă. O viață. Vreau să merg pe stradă fără să-mi fie teamă că o să mă strige lumea ucigaș de copii. Vreau... Oftă. Zâmbi. Nu-ți face griji. O să fie bine. O să fim bine.

– O să găsești altă slujbă, tată, spuse ea.

– Sigur că da, Roșcato. Măine va fi mai bine.
Așa spuneau mereu părinții ei.

Într-o dimineață rece, mohorâtă de la mijlocul lui aprilie, Leni se trezi devreme și se instalează pe sofa înflorată, ponosită din camera de zi, pornind televizorul pe emisiunea *Today*. Aranjă antena de cameră ca să obțină o imagine mai bună. Când imaginea deveni clară, Barbara Walters spunea „... Patricia Hearst, care își spune acum Tania, apare în această fotografie cu o carabină M1 în mâini, la recentul jaf de la o bancă din San Francisco. Martori oculari declară că moștenitoarea în vârstă de nouăsprezece ani, care a fost răpită de Armata de Eliberare Simbioneză, în februarie...”

Leni era uluită. Încă nu-i venea să creadă că o *armată* putea să dea năvală în apartamentul unei adolescente și să o răpească. Cum mai puteau oamenii să fie în siguranță oriunde într-o astfel de lume? Și cum oare devenise o adolescentă bogată o revoluționară pe nume Tania?

– Haide, Leni, spuse mama din bucătărie. Pregătește-te de școală.
Ușa de la intrare se dădu de perete.

Tata intră în casă, zâmbind într-un fel molipsitor. Părea un uriaș în bucătărioara cu tavan scund, debordând de energie între pereții cenușii cu pete de apă. Din păr îi picura apă.

Mama era la aragaz, prăjind bacon pentru micul dejun.

Tata intră în bucătărie și porni tranzistorul de pe blatul melaminat. Se auzi o piesă rock 'n' roll stridentă. Tata râse și o trase pe mama în brațe.

Leni îl auzi șoptind:

– Îmi pare rău. Iartă-mă.

– Întotdeauna, spuse mama, strângându-l în brațe ca și cum i-ar fi fost teamă ca el să nu o respingă.

Ținând-o de talie, tata o aduse pe mama lângă masă. Trase un scaun și spuse:

– Leni, vino-ncoa!

Lui Leni îi plăcea mult când o implicau și pe ea. Se ridică de pe sofa și se așeză lângă mama ei. Tata îi zâmbi lui Leni și îi întinse o carte broșată. *Chemarea străbunilor*.

– O să-ți placă, Roșcato.

Se așeză în fața mamei, apropiindu-se de masă. Avea zâmbetul acela al Ideii geniale, cum îl numea Leni. Îl mai văzuse ori de câte ori venise cu vreun plan de schimbare a vieții lor. Și avusese multe planuri: să vândă tot și să umble cu cortul un an, străbătând toată autostrada Big Sur, să crească nurci (ce *oroare* fusese asta), să vândă semințe American Seed în Central California.

Băgă mâna în buzunar, scoase o bucată de hârtie împăturită și o puse mândru pe masă.

– Îl mai ții minte pe prietenul meu Bo Harlan?

Mama nu răspunse imediat.

– Din Vietnam?

Tata încuviință din cap, apoi i se adresă lui Leni.

– Bo Harlan era șeful echipajului, iar eu eram mitraliorul din ușa elicopterului. Aveam grijă unul de celălalt. Eram împreună când aparatul nostru s-a prăbușit și am fost capturați. Am îndurat împreună chinurile iadului.

Leni observă că tremura. Mânele cămășii îi erau suflecate, așa că putea vedea cicatricile lăsate de arsuri, care se întindeau de la încheietura mâinii până la cot în încrețituri de piele cutată, distrusă, care nu se bronză niciodată. Leni nu știa ce anume provocase acele cicatrici – el nu spusese niciodată, nici ea nu întrebasese niciodată –, dar un lucru era cert, anume că cei care-l luaseră prizonier le provocaseră. Tata avea cicatrici și pe spate, unde pielea era răsucită și cutată.

– M-au silit să mă uit la el cum moare, reluă el.

Leni se uită îngrijorată la mama. Tata nu spusese asta niciodată. Auzindu-l rostind asta, se neliniștiră.

Tata bătea darabana cu piciorul în podea și cu degetele în masă, într-un ritm alert. Despături scrisoarea, o netezi și o întoarse, pentru ca ele să poată citi.

Sergeant Allbright,

Ești foarte greu de găsit. Eu sunt Earl Harlan.

Fiul meu, Bo, mi-a scris multe scrisori despre prietenia cu tine. Îți mulțumesc pentru asta.

În ultima lui scrisoare, mi-a spus că dacă i se întâmplă ceva în locul ăla nenorocit, îți lasă ție terenul lui de aici, din Alaska.

Nu e mare. Vreo patruzeci de pogoane și o căsuță care necesită reparații. Dar un bărbat muncitor poate trăi din pământul ăsta, departe de toți nebunii și hipioții, și harababura aia de pe la voi.

Eu nu am telefon, dar îmi poți scrie via Homer Post Office. Găsesc eu scrisoarea mai devreme sau mai târziu.

Terenul e la capătul drumului, dincolo de o poartă argintie cu un craniu de bovină și chiar înainte de un copac ars, la borna de la mila 13.

*Mulțumesc încă o dată,
Earl*

Mama ridică privirea. Întinse gâtul și își înclină puțin capul, ca o pasăre, în timp ce îl studia pe tata.

– Tipul ăsta... Bo, ne-a dat o casă? O casă?

– Imaginează-ți, spuse tata, ridicându-se de pe scaun plin de entuziasm. O casă a noastră. O proprietate. Într-un loc unde putem fi independenți, să creștem singuri legume, să vânăm pentru carne și să fim liberi. Visăm la asta de mulți ani, Cora. Să ducem o viață simplă, departe de toată mizeria de aici. Am putea fi liberi. Gândește-te.

– Stai puțin, interveni Leni. Chiar și pentru tata, asta era ceva important. Alaska? Vrei să ne mutăm iar? Abia ne-am mutat aici.

Mama se încruntă.

– Dar... nu e nimic acolo, nu? În afară de urși și eschimoși?

El o trase pe mama în picioare cu un gest impetuos care o făcu să se împiedice și să cadă în brațele lui. Leni observă nota de disperare din entuziasmul lui.

– Am nevoie de asta, Cora. Am nevoie de un loc în care să pot respira din nou. Uneori, am impresia că o să mă scurg din propriul corp. Acolo, toate amintirile și rahaturile astea vor dispărea. Știu sigur. Noi

avem nevoie de asta. Ne putem întoarce la viața de dinainte ca Vietnamul să mă distrugă.

Mama își ridică fața către cea a tatei, paloarea ei formând un contrast izbitor cu părul lui negru și cu pielea bronzată.

– Haide, iubito, spuse tata. Imaginează-ți...

Leni văzu cum mama cedează, adaptându-și propriile nevoi în acord cu ale lui, imaginându-și această nouă personalitate, aceea de locuitoare în Alaska. Mama credea probabil că era ceva de genul EST, yoga sau budism. Răspunsul. Unde, sau când, sau ce nu conta pentru mama. Nu-i păsa decât de el.

– Casa noastră, spuse ea. Dar... bani... ai putea solicita pensia de invalid de război...

– Hai să nu discutăm din nou despre asta, spuse el cu un oftat. N-am să fac asta. Eu am nevoie doar de o schimbare. Și voi avea mai multă grijă cu banii de acum înainte, Cora. Jur. Mai am puțin din cașcavalul moștenit de la tatăl meu. Și n-am să mai beau așa de mult. Am să merg la grupul ăla de susținere a veteranilor la care vrei tu să mă duc.

Leni mai asistase la asemenea scene. În fond, nu conta ce dorea ea sau mama.

Tata dorea un nou început. Avea nevoie de el. Iar mama avea nevoie ca el să fie fericit.

Așa că aveau să încerce iar un loc nou, sperând că geografia le va oferi răspunsul dorit. Vor pleca în Alaska în căutarea acestui nou vis. Leni va face ce i se va cere, cu atitudinea potrivită. Va fi fata nouă de la școală din nou. Pentru că asta însemna iubirea.